

altså nogle helt små detaljer, som gør, at et barns liv bliver godt eller halvgodt.

De løbende indberetninger osv. om, i hvilket omfang børn rent faktisk retter henvendelse til forvaltningen for at få ting justeret, hvis far og mor ikke rigtig er til at snakke med, tror jeg også er et vigtigt element i vores årlige tilbagevendende samtaler om, hvordan året er gået.

Noget af det, der også har været afsindig vigtigt for mig i hele forløbet, har været den situation, hvor mor lander på et krisecenter, far har banket hende sønder og sammen, og dagen efter får far at vide, at han kan komme og hente barnet på krisecenteret. Det er simpelt hen bare ikke en måde at behandle et barn på.

Derfor synes jeg, det er frygtelig vigtigt, at vi har fået sat det ind som et af de elementer, der gør, at man i hvert tilfælde ikke har nogen som helst ret til noget som helst samvær i den situation, hvor det går ud over barn eller mor. Selv om det kun er mor, der bliver slået, er det ofte meget, meget belastende for barnet at opleve det.

Vi er selvfølgelig helt enige i, at udgangspunktet er fælles forældremyndighed. Vores argumentation for at støtte dette udgangspunkt er, at vi helt ærligt tror på, at det vil kunne dæmpe konflikterne. Hvis man som far og mor ikke kan finde ud af at bo sammen, har begge som regel en interesse i at få forældremyndigheden over barnet, og så bruger de utrolig megen energi og mange penge til advokater for at fortælle, hvor ond og ondskabsfuld modparten er, og hvor synd det ville være for barnet at være sammen med denne forælder. Hvis man får sat for mange ord på, at den anden er umulig, kommer man i virkeligheden til at forøge konfliktniveauet. Jeg tror, at man, hvis ikke udgangspunktet er, at den ene skal miste forældremyndigheden, kan dæmpe konfliktniveauet og komme i gang med det, der er det centrale: Hvordan kan vi være forældre i fællesskab, når vi nu har et fælles barn?

Kl. 14.50

Jeg har af høringssvarene konstateret, at der er et par stykker, der har rettet henvendelse til os om samværschikane. Vi har jo alle på nethinden historierne om samværschikane, hvor barnet bliver sygt og der er mange forskellige grunde til, at man alligevel ikke kan gennemføre det her samvær.

Men når vi anvender begrebet samværschikane, glemmer vi, at der altså også er den anden side, hvor barnet står hver fredag eftermiddag kl. 2 og venter på at blive hentet, og alt for mange gange bliver det bare ikke hentet, fordi sam-

værsforælderen har glemt det. Samværsforælderen er kommet til en bedre fest, et eller andet gjorde, at samværsforælderen rent faktisk ikke rigtig kunne leve op til den aftale, vedkommede havde med barnet. Så står bopælsforælderen og skal forklare og undskyldte osv.

Jeg synes, at vi i stedet for at anvende begrebet samværschikane skal sige samarbejdschikane, for det går begge veje, og så hælder vi ikke alle vores lodder i en bestemt vægtskål, men ser på det bærende element, der jo også er der, nemlig at man kan miste den fælles forældremyndighed, hvis man i sit almindelige virke over for barnet ikke har interesse for barnet. Det kan vi jo lige så godt putte ind i vores betænkning over lovforslaget.

Vi vil i de kommende måneder garanteret få mange henvendelser i Retsudvalget, og jeg synes derfor også, at det har været rart at høre, at samtlige ordførere er indstillet på at lytte til de henvendelser, vi får, og også lytte på en sådan måde, at vi måske, hvis vi er faldet over nogle ting, som vi har fortolket forkert, også er indstillet på at rette dem.

Samlet set synes jeg altså ikke, at det er så ringe. Jeg synes i og for sig godt, at vi alle kan være stolte af det. Der er selvfølgelig småting, muligvis, men for det enkelte barn og den enkelte familie kan det være en stor ting: Hvor lang tid kan en konflikt køre? Hvis forældrene simpelt hen ikke kan finde ud af, hvilken skole man skal gå på, hvor lang tid må det så køre? Vi har, som jeg har læst lovforslagets bemærkninger, ikke nogen tidsramme, men barnet skal jo i skole, og hvem træffer så beslutningen?

Vi har også, som fru Lissa Mathiasen kom ind på, hele pengeproblemet liggende. Vi åbner op for delt udgift til transport, men for en enlig forsørger, hvor samværsforælderen flytter til Aalborg og man selv bor syd for København, er det altså ret mange penge sidst på måneden, hvis man skal lade barnet flyve derover to gange om måneden.

Så den type af små, måske lidt halvstore problemer synes jeg vi må kunne snakke om i udvalget og prøve at finde en eller anden løsning på, så vi kommer på forkant med de problemer, som statsforvaltningerne helt hundrede procent løber ind i, hvis vi ikke tænker os godt om.

Men samlet set er det her altså ikke så ringe.

Første næstformand (Svend Auken):

Tak til ordføreren, og så er det hr. Frank Aaen som ordfører.